

Гоцанський район — типовий сільський район. Основа його економіки — сільське господарство. Бо й практично усі розташовані тут промислові підприємства переробляють продукцію полів і ферм.

Ситуація, яка склалася в цілому в економіці, вдарила і по селу, породила проблему, яка ще кілька років тому не існувала (в усякому випадку, так вважалося), — проблему із зайнятістю частини населення, безробіття.

Наш район рахувався у «благополучних» з цього «показника» ще до кінця 1992 року. Працевлаштуватись практично можна було без особливих зусиль. Однак у минулому, 1993 році, становище на ринку праці району різко змінилось: з'явилися і у нас безробітні.

З питань працевлаштування в районний центр зайнятості протягом минулого року звернулося майже 570 громадян, причому більше 450 з них ми змушені були брати на облік як таких, що шукають роботу, 288 чоловік з цього числа якийсь період (від кількох тижнів до 9 місяців) не мали роботи. А всього число незайнятих, зареєстрованих у нашому центрі, зросло у 1993 році більше як у 12 разів (з 30 чоловік у 1992 році до 365 торік). Майже удвічі більше стало безробітних (219 у 1993 р. проти 116 у попередньому). Станом на 1 січня ц. р. у нас на обліку стояло 187 громадян, в т. ч. 158 — безробітних; 75 з них отримують допомогу по безробіттю.

Ми робимо все від

нас залежне, аби зарадити чимось людям у цей скрутний для них час. Так, допомогли працевлаштуватись 121 чол., в т. ч. 67 безробітним (але це приблизно лише кожному четвертому з тих, хто шукає роботу). У минулому році 46 громадян нами були направлені на професійне навчання, 5 — на громадські оплачувані роботи, 24 чоловіки — на робочі місця у рахунок 5 процентів квоти для соціально незахищених громадян.

Усе це, звичайно, позитивно впливатиме на ситуацію на ринку праці в районі. Однак хотілося б звернути увагу читачів на деякі питання, що характерні для нашого регіону.

Сільський район — це, передусім, спеціалісти для сільського господарства: агрономи, зоотехніки, механізатори, доярки і т. д. плюс невробнична сфера — вчителі, вихователі, медичні і культосвітні працівники та ін.

Зараз у районі потрібно 90 працівників. І в основному у виробничу сферу — трактористи, доярки (майстри машинного доїння), столяри, слюсарі, а також культпрацівники та ін. А хто безробітні? В одному місці бракує агрономів, вчителів, вихователів, в іншому — тих же культпрацівників і механізаторів.

Це відбувається, зокре-

ма, й тому, що в багатьох КСП йде вивільнення працівників, що трудились бухгалтерами, економістами, обліковцями і мають вищу або середню спеціальну освіту. Проте їх з членів КСП не виключають. Та вони такого і самі не бажають, бо втратили б певні пільги. Разом з тим зазначені працівники не можуть бути визнані безробітними. Інший бік цього процесу: ми змушені брати на облік як таких, що шукають роботу, надавати статус безробітного і

таційна робота, починаючи з дитсадка, школи. Очевидно, уже не потрібні штучно створювати «трудова династія» або силою нав'язувати професію доярки, механізатора, бо ними є батько чи мати, брат чи сестра. Хоча хліборобські династії, успадкування батьківської професії, безперечно, непогано. Однак, щоб цього досягти, залучити молодь до праці на фермі, у ланці, бригаді, взагалі на землі, насамперед мають бути створені такі умови

СЕЛУ—СПЕЦІАЛІСТІВ ВИСОКОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ

виплачувати допомогу вивільненим з підприємств, організацій, установ, які працювали в Рівному, Гоцці, інших населених пунктах. Бо роботу в районі їм запропонувати не можемо — її просто для них за спеціальністю немає.

Практично не в змозі ми допомогти і громадянам, які працюють на сезонних роботах і просять працевлаштувати їх на період, коли вони не зайняті на виробництві.

І, виходячи із згаданого, потрібна серйозна робота по підготовці і перепідготовці кадрів для села. Бо, хоч різко змінюється обстановка на селі, поки що у справі суттєвих змін, не кажучи уже про кардинальні, не відбувається. Тут, безумовно, важливе місце має зайняти глибока і професійно добре поставлена профорієн-

ція для роботи і побуту, щоб праця була привабливою.

Є тут місце докладання сил і для працівників служби зайнятості, виходячи передусім з потреб, які ставить життя конкретного регіону, конкретних підприємств, господарств, організацій. Бо уже сьогодні сільському району потрібні спеціалісти з менеджменту, правознавства, фермери, бізнесмени, а далі потреба у них буде все більшою і більшою. Та й у тих же механізаторах, майстрах машинного доїння та інших спеціалістах високої кваліфікації, професіоналах найвищої проби — також. І, направляючи людей вчитись необхідним селу професіям, ми уже почали роботу в даному напрямі.

Олександр КАЛЮХ,
директор районного центру зайнятості.